

Олександрія

Василь Сухомлинський

Поїзд підходить до рідного міста.
- Олександрія! - сказав провідник.
Бачу в вікні незнайомі квартали,
Тихий майдан біля колії зник.
Серце схвильоване б'ється частіше
(Рідний бо дим нам солодкий, мовляв...).
Світлі будинки стоять на майдані,
Там, де пустир непривітний лежав.
Ось шахтарі поспішають на зміну,
Кличе до шахти веселий гудок;
Йду мимоволі за місто, до шахти,
За шахтарями прискорюю крок.
Там, де село починалося тихе,
Де ми в дитинстві ловили щурів, -
Знову квартали, і вже прийнялися
Перші дерева шахтарських садків.
Біля нового шахтарського клубу
Дошка пошани, - портрети на ній
Друзів дитинства, що славу приносять
Олександрії моїй трудовій.
Здраствуйте, друзі мої однолітки!
Кожен із вас по сторінці вписав
В скромний літопис шахтарського міста,
Щоб розцвіла його юна краса,
Щоб поїзди по просторам Вітчизни
Вугіль із нашого міста везли,
Щоб корпуси кам'яні серед степу
В рідному місті найшвидше зросли,
Щоб молоділа Олександрія,
Квіткою стала в шахтарському вінку,
І щоб про труд наш складали поети
Пісню натхненну, щасливу, дзвінку.